

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Daniely Menclové a soudkyň JUDr. Marie Grygarové a JUDr. Vladislavy Riegrové, Ph.D., v právní věci žalobce **Středisko cenných papírů, Praha 1, Rybná 14, IČ 48112089**, zast. JUDr. Jaroslav Vansa, advokát, Praha 2, Lublaňská 57, proti žalovanému **Tlaková plynárna Ústí nad Labem, a.s., Ústí nad Labem, Havířská 346/100, IČ 44569173**, zast. JUDr. Lubomír Pánik, advokát, Ústí nad Labem, Masarykova 40, o zaplacení 127.371,- Kč, o odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 19 Cm 186/2006-105 ze dne 20. listopadu 2006,

t a k t o:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném rozsahu, v bodě II., III. výroku potvrzuje.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení 34.938,40 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalovaného.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 12.212,76 Kč /bod I. výroku/, žalobu co do částky 115.158,24 Kč zamítl /bod II. výroku/. V bodě III. výroku rozhodl o povinnosti žalobce zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení 28.630,57 Kč.

Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že žalobce uplatnil svůj nárok na zaplacení 127.371,- Kč s tím, že žalovaný nezaplatil včas za provedené služby, a proto mu byl dle platného ceníku služeb Střediska cenných papírů /dále jen SCP/ vyúčtován úrok z prodlení za prodlení 196 dnů.

Soud konstatoval svá zjištění, učiněná ze smlouvy o vedení registru emitenta z 27.6.2002, čl.II., čl.IV a z příslušných ustanovení provozního řádu základních a doplňkových služeb SCP /čl.7 odst.2, čl.II odst.1./ V této souvislosti dovodil, že pokud ceník služeb SCP vydává jeho ředitel svým rozhodnutím, pak tento postup je v rozporu se zákonem. Jednostranně stanovený úrok z prodlení ve výši 36,5 % p.a., tedy 0,1 % denně z dlužné částky, je totiž diktátem vyplývajícím z dominantního postavení SCP, nikoliv smlouvou. S poukazem na ust. § 369 odst.1 obch.zák. soud konstatoval, že není-li výše úroku z prodlení smlouvena, platí výše úroků z prodlení určená předpisy občanského práva. V daném případě pak je odpovídající zákonné úpravě úrok ve výši 3,5 % p.a. z dlužné částky. Vzhledem k tomu, že doba prodlení 196 dnů s placení částky 649.854,- Kč byla mezi účastníky nesporná, přiznal soud žalobci částku 12.212,76 Kč, představující příslušný odpovídající úrok, ve zbývajícím rozsahu žalobu zamítl. O nákladech řízení pak rozhodl dle ust. § 142 odst.1 o.s.ř., procesně úspěšnému žalovanému přiznal náklady řízení, spočívající v nákladech právního zastoupení.

Proti rozsudku v rozsahu bodu II., III. výroku podal žalobce včasné odvolání, přičemž se domáhal změny výroku v části bodu II. ve smyslu vyhovění žalobě na zaplacení částky 115.158,24 Kč, dále se domáhal přiznání náhrady nákladů řízení před soudy obou stupňů. Ve svém odvolání polemizoval se závěry soudu prvního stupně ve vztahu k platnosti ujednání o výši úroků z prodlení, vyjádřil přesvědčení, že toto bylo sjednáno platně. Uvedl, že má za to, že vydáním ceníku služeb nedochází ze strany žalobce k jednostrannému stanovení výše úroku z prodlení, když postup uzavření cenových ujednání, včetně výše úroku z prodlení formou ve smlouvě zakotveného odkazu na ceník služeb, je v obchodních vztazích standardní a jeho oprávněnost byla potvrzena i rozhodovací praxí odvolacího soudu. Dle názoru žalobce došlo mezi stranami k ujednání o výši úroku z prodlení, proto není dán prostor pro stanovení úroku z prodlení v zákonné výši, jak bylo dovozeno soudem prvního stupně.

Žalovaný ve svém vyjádření k podanému odvolání navrhoval potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného, přičemž zrekapituloval své stanovisko, přednesené již v průběhu řízení před soudem prvního stupně. Zdůraznil, že s ohledem na absenci přesného data doručení faktury lze těžko přesně stanovit délku prodlení. Dále žalovaný poukázal na závěry soudu prvního stupně v tom směru, že za dohodu o ceně není možno považovat situaci, kdy cena je stanovena jedním z účastníků, a s těmito závěry se ztotožnil.

Při jednání, které proběhlo před odvolacím soudem, účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce ve svém přednesu poukázal na smlouvu o vedení registru remitenta z června 2002, která v otázce ceny a dalších náležitostí

odkazovala na ceník, tento byl vydán v roce 2001. Na základě daného odkazu byla platně sjednána nejen cena, ale rovněž i výše úroku z prodlení. Tento závěr ostatně koresponduje s příslušnou judikaturou. Pokud pak žalovaný zpochybňuje délku prodlení s placením faktury, tato okolnost byla před soudem prvního stupně shledána nespornou.

Odvolací soud v napadeném rozsahu přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně a řízení, které předcházelo jeho vydání /§ 212, § 212a o.s.ř./, a po provedeném jednání /§ 214 odst.1 o.s.ř./ dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Soud prvního stupně zamítl v bodě II. výroku žalobu na zaplacení 115.158,24 Kč s tím, že nebyla platně sjednána výše úroku z prodlení a je tedy třeba použít jeho zákonnou výši.

Vzhledem k tomu, že z obsahu spisu /protokol z jednání na č.l 99/ vyplývá, že žalovaný nezpochybňoval délku svého prodlení z placením příslušné faktury a soud prvního stupně tak správně při posuzování délky prodlení vycházel ze shodného tvrzení účastníků /pokud své shodné tvrzení žalovaný v odvolacím řízení zpochybňuje, nelze k této okolnosti již přihlížet/, za stěžejní je třeba považovat otázku, zda byla či nikoliv sjednána, resp. platně sjednána výše úroku z prodlení. Ke zjištění skutečností, rozhodných pro vyhodnocení této otázky, odvolací soud opakovaně provedl k důkazu příslušnou pasáž /týkající se předmětné otázky/ smlouvy o vedení registru remitenta ze dne 27.6.2002 a ceníku služeb SCP. Na základě takto učiněných zjištění dospěl odvolací soud k závěru, že v daném případě mezi účastníky ke sjednání výše úroku z prodlení došlo, a to platně. V k důkazu provedené smlouvě o vedení registru remitenta ze dne 27.6.2002, o níž žalobce opírá svůj nárok, je uvedeno, že ceny za služby poskytnuté podle této smlouvy, jakož i platební a fakturační podmínky, se řídí ceníkem služeb Střediska /SCP/ platným ke dni zpracování požadavku Střediskem, popř. k závěru fakturačního období, jde-li o poplatky, které mají paušální charakter a nesouvisejí s jednotlivou službou Střediska. Z bodu 14 ceníku služeb SCP č.j. SCP-38162/M3824-2001 vyplývá, že SCP může za každý dne prodlení účtovat úrok z prodlení ve výši 0,1 % z fakturované částky do zaplacení. Okolnost, že v době uzavření předmětné smlouvy o vedení registru emitenta byl žalovanému znám obsah ceníku služeb SCP, učinili účastníci nespornou. Lze dovodit, jak uvedeno již výše, že výše úroku z prodlení sjednána účastníky byla. Odvolací soud však dospěl k závěru, že požadavek žalobce na zaplacení úroku z prodlení v takto sjednané výši, kdy smluvní volnost žalovaného byla z povahy věci /výlučné postavení SCP/ omezena, je výkonem práva v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku a jako takový nemůže požívat právní ochrany. Za výši úroku z prodlení, nepřidávající se zásadám poctivého obchodního styku je třeba v daném případě považovat výši zákonnou. Pokud tedy soud prvního stupně částku, představovanou úrokem z prodlení, převyšujícím zákonnou výši,

žalobci nepřiznal, nelze tomuto postupu vytknout pochybení. Je bez významu, že soud ke svému závěru dospěl na základě právního závěru, který odvolací soud nesdílí. Jinak pokud jde o náklady řízení před soudem prvního stupně, zde soud správně rozhodoval podle principu úspěchu ve věci.

Odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadeném rozsahu jako věcně správný podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.

O nákladech odvolacího řízení bylo v souladu s ust. § 224 odst.1 o.s.ř. rozhodnuto dle ust. § 142 odst.1 o.s.ř., odvolací soud přitom vycházel ze skutečnosti, že předmětem odvolacího řízení k odvolání žalobce byl bod výroku, jímž byla zamítnuta žaloba v rozsahu částky 115.158,24 Kč. Účelně vynaložené náklady žalovaného jsou tvořeny náklady právního zastoupení, představované paušální náhradou v částce 26.880,- Kč, 2x režijním paušálem po 300,- Kč, náhradou jízdného Ústí nad Labem a zpět v částce 1.480,- Kč, náhradou ztráty času v částce 400,- Kč, 19 % DPH v částce 5.578,40 Kč /vyhl.č.484/2000 Sb., vyhl.č.177/1996 Sb/.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, pokud odvolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolání lze podat u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu.

V Praze dne 11. června 2007

JUDr. Daniela M e n c l o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

